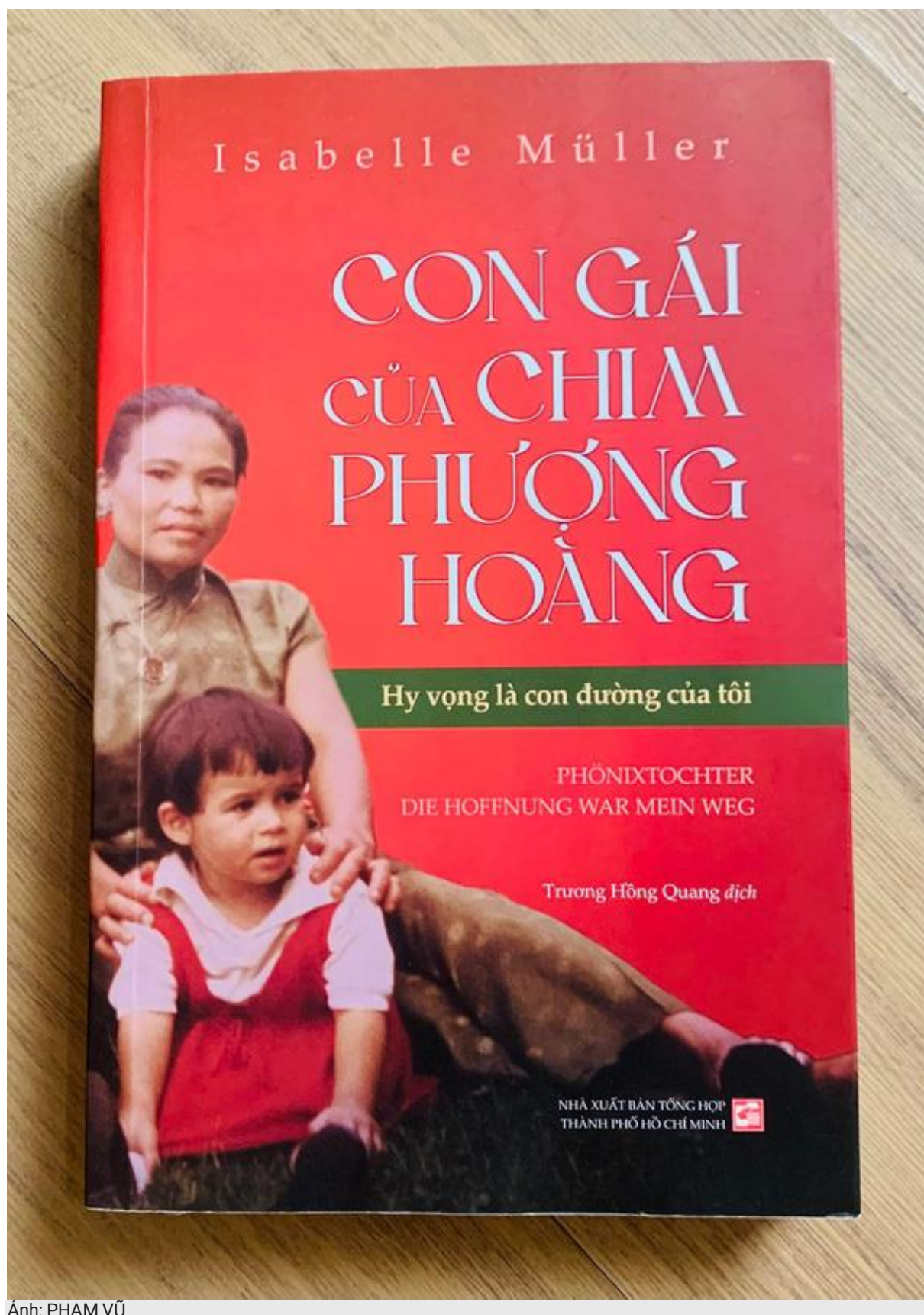

Con gái của chim phượng hoàng - Kỳ 1: Cơ ác mộng kinh hoàng

01/04/2022 10:29 GMT+7

TTO - Có mẹ người Việt, bố người Pháp, nay đang là một doanh nhân thành đạt tại Đức, nhưng Isabelle Müller đã không ngần ngại chia sẻ câu chuyện của mình: gia đình nghèo túng cơ cực, môi trường phân biệt chủng tộc, người cha thô lỗ, độc ác...

- Ác mộng “đổi đời” ở Angola
- Ác mộng kỳ nam
- Thoát khỏi ác mộng vàng

Ảnh: PHẠM VŨ

Và vượt trên tất cả sức chịu đựng của một cô gái: chín năm ròng bị xâm hại tình dục trước khi đến tuổi trưởng thành. Isabelle đã kể lại với tất cả sự dũng cảm để chia sẻ và khích lệ những cô bé, cậu bé đang là nạn nhân của sự xâm hại khắp thế giới: **Hãy lên tiếng! Ác mộng bắt đầu khi cô mới 8 tuổi...**

Tôi ở nhà một mình và bất bình với vai trò là người giúp việc cho mẹ Loan trong nhà hàng. Đến sát giờ trưa thì tôi cũng được phép rời khỏi đó, mẹ tôi có thể xoay sở mà không cần có tôi. Một lần quay về nhà, khi tôi đang về phòng thì bị bố tôi làm giật mình. Ông nhảy ra từ phòng tắm, mặt mũi nóng bừng, chạy thẳng vào phòng ngủ và đóng sầm cửa lại. Rõ ràng là tôi đã khiến ông bị bất ngờ vì một điều gì đó. Tim đập thình thịch, tôi đóng cửa lại, nằm xuống giường và mở một cuốn sách...

"Em yêu..."

Chợt tôi nghe bố gọi: "Vào đây! Bố muốn cho con xem một thứ". Nghĩ rằng sẽ bị mắng mỏ vì tội khiến ông bị giật mình nên tôi đứng dậy ngay lập tức. "Nào, có đến không?", bố lại gọi, giọng ông lúc này vọng ra từ phòng tắm. Tôi đi đến chỗ ông, không biết chắc chuyện gì đang xảy ra.

Bố tôi đang đứng bên bồn rửa mặt. Đôi mắt ông ánh lên một tia kỳ lạ mà tôi chưa bao giờ nhận thấy trước đó, và trên môi ông hiện lên một cái gì đó như một nụ cười. "Bởi vì con quan tâm đến những điều như thế", ông nói, "nên con cũng phải biết của một người đàn ông trông như thế nào".

Tôi chưa kịp nói gì thì bố đã mở khóa quần. Tôi không muốn điều đó, tôi nghĩ trong đầu và choáng váng, nhưng không thể nói nên lời.

"Con có thấy không?", ông hỏi tôi, chỉ vào...

Tôi đứng bất động và không nói gì.

"Bây giờ thì hãy xem chuyện gì xảy ra nhé", ông nói tiếp và bắt đầu thủ dâm... Bố tôi bất ngờ túm lấy tay tôi. Ông ta nắm chặt lấy nó và ép tay tôi phải phối hợp với tay của ông, trong khi ông nói những lời lảm nhảm.

Đột nhiên ông trở nên hấp tấp. Ông lấy một chiếc khăn tay từ trong túi và xuất tinh vào đó, hét lên "Em yêu!". Rồi ông buông bàn tay đau nhức của tôi.

Tôi đứng yên, hoàn toàn bối rối trước những gì vừa xảy ra. Tôi không biết mình nên làm gì.

"Cút ngay!", đột nhiên ông hét vào mặt tôi.

Choàng tỉnh từ trạng thái đờ đẫn, tôi chạy về phòng, toàn thân run rẩy. Tôi kinh tởm, không ngừng lau bàn tay. Điều gì vừa xảy ra, tôi tự hỏi. Tại sao bố lại làm điều này với tôi? Tôi không thể có được một suy nghĩ rành mạch.

Đầu giờ tối bố gọi tôi vào bếp, mẹ Loan đang bận tiếp khách trong quán. Như thể không có chuyện gì xảy ra, ông yêu cầu tôi rán món trứng ốp la vì ông ấy đã đói bụng. Thường tôi được phân công làm món ốp la vì mọi người trong nhà nói tôi khéo biết cách đập vỏ trứng.

Daniel ngồi cùng bàn với chúng tôi. Khi tôi cắt phần trứng của mình như thường lệ và phần lòng đỏ bị chảy ra, bố bất ngờ dùng tay đâm vào bàn. Tim tôi như nhảy lên và bộ dao nĩa rơi

khỏi tay tôi. "Không ai cắt trứng rán ốpla bằng dao cả!", bố vô cớ hét lên với tôi. "Tốt hơn là cầm ngón tay của mày vào lỗ đít ấy!".

Đôi mắt to và sợ hãi của Daniel sụp xuống. Tôi cố kìm nước mắt và nuốt cục nghẹn trong cổ họng, tôi cảm nhận được rằng sự tức giận của bố có liên quan đến vụ việc lúc trưa. Ký ức về việc này khiến tôi vừa tức giận vừa bối rối. Tại sao lúc đó ông gọi tôi là em yêu mà giờ lại mắng tôi như vậy?

Tác giả thưở nhỏ và nỗi đau kinh hoàng - Ảnh tác giả cung cấp

"Không, làm ơn đừng..."

Quá bị xúc động để có thể nói với ai về việc này, tôi đã giữ mọi thứ cho riêng mình. Tôi cần có thời gian để hiểu những chuyện đang xảy ra. Nhưng tôi nào có được thời gian đó. Hai ngày sau, lúc bố và tôi ở nhà một mình, ông lại ra lệnh cho tôi vào phòng tắm.

Không, làm ơn đừng, tôi nghĩ. Một lần nữa, tôi không thể thốt ra lời nào vì sợ bị la mắng hoặc bị đánh.

Bố ra lệnh cho tôi quỳ xuống để thử "một cái gì đó mới". Lần này sẽ có một cách thức khác. "Điều mà bố làm hôm vừa rồi", ông nói, "một người đàn ông bình thường không được phép làm".

Phải như vậy chứ, tôi thở phào trong tâm trí. Nhưng tại sao tôi lại phải quỳ xuống?

Tôi cảm thấy như máu chảy trong họng khi nhìn thấy bố mở khóa quần của mình một lần nữa.

Khi mọi chuyện kết thúc, ông đẩy tôi ra. Đó chỉ là một cơn ác mộng, tôi tự nhủ. Đây không phải là sự thật, tôi sẽ choàng tỉnh dậy ngay mà.

Điều đặc biệt tồi tệ là tôi không thể tâm sự cùng ai. Những lời đe dọa của bố đưa ra sau đó đã chặn đứng khả năng này. "Đừng nói cho ai biết, nếu không người ta sẽ bỏ tù bố vì mày! Và không được hé một lời nào với mẹ. Nếu biết được những gì mày đã làm, bà ấy sẽ rất giận. Bà ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho mày!".

Cơn ác mộng vẫn chưa kết thúc. Chưa đầy một tuần sau, bố tôi lại gọi tôi vào nhà. Tôi cảm thấy mồ hôi lạnh chảy dài trên lưng.

Chúng tôi đứng ở hành lang, bố sợ hãi còn tôi lại hy vọng sẽ bị ai đó bắt gặp. Ông đẩy tôi về phía trước, đứng sau lưng tôi và kéo quần tôi xuống.

Tôi hoàn toàn bị tê liệt và nhận ra rằng điều tồi tệ nhất bây giờ mới thực sự bắt đầu. Tôi nghiêng răng và nhắm mắt lại. Tôi đau quá đến mức không khóc được.

Khi làm xong bố nói: "Làm như vậy rất tiện! Rồi chúng ta sẽ được sung sướng mà mày lại không có thai. Đó là lý do tại sao rất nhiều người làm kiểu này!".

Đột nhiên ông nhìn tôi đầy ghê tởm. "Đi vào nhà vệ sinh rửa ráy đi!".

Ông đi vào phòng khách, vừa đi vừa hát ư ử, rồi bật tivi. Ông để tôi đứng đó trong sự hoang mang. Chưa bao giờ tôi bị tổn thương và nhục nhã như vậy. Tôi căm thù bố, như chưa bao giờ từ trước tới nay.

Tôi đã từng mong được bố tự hào

Mẹ là người phụ nữ châu Á duy nhất trong vùng, chúng tôi không được coi là người nước ngoài bình thường như người Tây Ban Nha hay người Bồ Đào Nha. Chúng tôi bị đặt vào vị trí của những người nhập cư thấp kém hơn, với một ngoại hình xa lạ.

Thỉnh thoảng bố tôi ngắm nhìn tôi và các anh chị tôi rất lâu. Có lúc ông trầm ngâm nói: "Chà, thật là một lũ trẻ kháu khỉnh. Các con là người lai Âu - Á, vì vậy mà các con khác

biệt và thông minh hơn những kẻ khác!". Trên tất cả, tôi muốn trở nên khác biệt, vì bố đã nói một điều trù mẫn và khiến tôi cảm thấy ông tự hào về tôi.

Bố tìm tất cả những gì chúng tôi cần trên bãi chứa rác lớn của địa phương. Tôi nóng lòng chờ ông trở về, hào hứng lục lọi, hy vọng có thể tìm thấy đồ chơi, hoặc nếu may mắn thì có thể có một chiếc áo khoác. Nếu có giày, ngay cả khi chúng có lớn quá hai cỡ, thì chúng tôi vẫn giữ lại, bởi một lúc nào đó chúng sẽ vừa vặn và cho bàn chân của tôi hạnh phúc.

Từ đầu giường, tôi tỉnh thoảng nghe thấy những tiếng thở dài thườn thọt của bố. Những lúc như thế này, tôi rất day dứt khi nghĩ đến những khoản chi phí phát sinh. Mỗi hóa đơn mới là bằng chứng cho thấy bố mẹ sẽ rơi vào cảnh nghèo khó. Và đó là vì lũ trẻ con chúng tôi, thậm chí có thể chỉ vì tôi...

* Hồ sơ này được trích đăng từ sách CON GÁI CỦA CHIM PHƯỢNG HOÀNG - HY VỌNG LÀ CON ĐƯỜNG CỦA TÔI, tác giả Isabelle Müller, do NXB Tổng Hợp TP.HCM xuất bản tháng 3-2022.